

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	5.Kf.700.459/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	Vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Horváth Bernadett kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közzolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (24. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Pécsi Törvényszék 9.K.700.466/2023/23. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a peresített időszakban a helységi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály állományában, nyomozó beosztásban teljesített szolgálatot. Beosztásához nem tartozóan rendszeresen, időszakonként visszatérően ellátott szemlebizottság vezetői és közterületi járőr- szolgálati feladatokat, amelyek ellátásáért megbízási díjban nem részesült. Az e tárgyban előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszámú számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2020. április 1-2023. január 31. közötti időszakból 22 hónapra számítottan (2020. április-július, szeptember, november december, 2021. január-május, augusztus, 2022. április, május, július – december, illetve 2023. január hónapokra) a rendvédelmi illetményalap 50 %-ának megfelelő mértékű, 425.150 forint összegű megbízási díj megfizetésére. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjában és (5) bekezdésében foglaltakra alapította.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 405.825 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát; ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Rögzítette, hogy az alperes által sem vitatottan a felperes 2020. évben 4, 2021. évben 2, 2022. évben 15, 2023. évben pedig 1 alkalommal látott el – saját beosztása mellett – szemlebizottság vezetői feladatokat, amely nem tartozott a beosztásába; az a nyomozói munkától minőségét és felelősségi körét tekintve is eltérő munkafeladatok végrehajtását jelenti, amely tekintetben relevanciával nem bír, hogy a szemlebizottság vezetői feladatellátás önálló beosztásként nem létezett. Ebből következik, hogy a szemlebizottság vezetői feladatok ellátásával a felperes a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört látott el. Ugyanez igaz a közterületi járőr- szolgálati tevékenységre is, amely egyértelműen elkülönül a nyomozó beosztáshoz tartozó feladatoktól, az nem a büntető eljárásban meghatározott nyomozás része. Az alperes alaptalanul hivatkozott arra – ellentétben a szolgálati panaszt elutasító határozatban, illetőleg a védiratban foglaltakkal, ahol még a felperes által ellátott járőrszolgálatot maga is közterületi járőr- szolgálatnak minősítette –, hogy a felperes a szolgálati beosztásához tartozó bűnügyi járőr- szolgálatokat látott el. Az alperes nem vitatta, hogy a felperes 2020. évben 13, 2021. évben 8, 2022. évben 1 alkalommal látott el közterületi járőrszolgálatot. Mindezek okán a kereseti kérelem jogalapját a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megalapozottnak találta; a megbízási díjnak az illetményalap 50 %-ában megjelölt mértékét a többletmunka időtartamára, gyakoriságára, valamint az ahhoz kapcsolódó többlet felelősségre alapítottan elfogadta. Az elsőfokú bíróság egy hónap – 2020. szeptember – vonatkozásában nem találta bizonyítottanak a felperes részéről a többletfeladat ellátást, így ezen részében a keresetet elutasította.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Fellebbezésében a keresetet részben elutasító rendelkezést nem támadta. Megsértett jogszabályhelyként Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg. A szemlebizottság vezetői feladatok kapcsán kiemelte, a szemlebizottság vezetése, mint feladat jelenik meg, melyet a hivatásos állomány bármely felhatalmazott tagja elláthat; az nem igényel az általános bűnügyi képzettségen kívüli többletképzettséget, tapasztalatot. Érvelése szerint ez esetben más beosztásba tartozó helyettesítési feladatokról eleve nem lehet szó, a bizottságvezetői munka beosztásoktól független volta miatt. A peresített időszakot érintően 15 hónapban, 22 esetben ellátott szemlebizottság vezetői feladatokat egyébként sem találta olyannak, amelyek rendszeresen jelentkeztek, azok inkább esetszerűek voltak. A peresített időszakban a felperes által 21 alkalommal ellátott közterületi járőrszolgálattal összefüggésben – a perben előadottakkal egyezően – hivatkozott a járőr- és őrszolgálati szabályzatról szóló 13/2017. (III.24.) ORFK utasítás bűnügyi járőrszolgálattal kapcsolatos rendelkezéseire, melyet a bűnügyi szolgálati ág állománya teljesít, melynek alapján az elsőfokú bíróság tévesen vonta le a rendelkezésre álló adatokból (így az elsőfokú eljárás során 15. sorszám alatt csatolt iratokból) azon következtetést, hogy a felperes nem bűnügyi járőrszolgálatot látott el. Mindezen érveivel összefüggésben akként nyilatkozott, hogy egyebekben fenntartja az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, melyeket egyúttal a fellebbezése indokainak is kért tekinteni.

[5] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségében magasztalását kérte, melyet 10.000 forintban jelölt meg. Kiemelte: a megbízási díjnak nem jogi feltétele az, hogy egy másik tartalmú, más elnevezésű, másfajta beosztást lásson el a hivatásos állomány tagja, ugyanis a megbízási díj akkor jár, ha a kinevezés szerinti beosztásába nem tartozó feladatot lát el. Nem állította, hogy a szemlebizottság vezetés önálló beosztást képez, hanem arra hivatkozott, hogy ez olyan feladatot jelent, amely nem tartozik a felperes nyomozói beosztásához. Hangsúlyozta továbbá, hogy a felperes nem bűnügyi járőrszolgálatot látott el – bár annak nyomozói beosztásba tartozása is vitatott lenne –, hanem közterületi járőrszolgálatot, amely teljesen idegen a bűnügyi nyomozói beosztás feladataitól. Az elsőfokú ítélet [13] bekezdése, az abban megállapított tényállás rögzítette, hogy a felperes közterületi járőrszolgálatot látott el, ezt a tényállást a fellebbezés nem támadta, így súlytalanul hivatkozik arra, hogy a felperes bűnügyi járőrszolgálatra egyébként köteles volt.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[6] A fellebbezés nem megalapozott.

[7] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor figyelembe vette, hogy az alperes a marasztalási összeg mértékére vonatkozó bírói mérlegelést, ekként az elsőfokú bíróság által megállapított összezszerűséget nem vitatta, így azt az ítéltábla sem érintette, ebben a körben vizsgálódnia nem kellett. Figyelemmel volt arra is, hogy az alperes állította ugyan az elsőfokú ítéletnek a tényállásra vonatkozó egyes megállapításai, valamint a bizonyítékok értékelésének helytelenségét (így például azon ténymegállapítást, hogy a felperes közterületi járőrszolgálatot látott el rendszeresen), ezek tekintetében ugyanakkor eljárásjogi jogszabálysértést [Kp. 78. § (1)-(2) bekezdése, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdése] nem állított, csupán az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. Ez azt jelenti, hogy az ítéltábla az alperes fellebbezését kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyíték értékelés mellett vizsgálhatta. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívtak, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság egyetértett. A fellebbezésben előadottak tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[8] A Kp. 99. § (1), 100. § (2) és 108. § (1) bekezdései alapján a fellebbezés a fellebbezési eljárás kereteit kijelölő olyan alapdokumentum, amelyben a jogsérelmeket pontosan, jogszabályhelyre utalással, tartalmilag beazonosítható módon kell körülírni. A másodfokú bíróság eljárása felülbírálat, amelyet a Fővárosi Ítéltábla ezen eljárás keretein belül, a fellebbezésben felhozott érvek alaposságának eldöntésével végez el. Az az alperesi nyilatkozat, hogy az elsőfokú eljárásban benyújtott beadványaiban foglaltakat és nyilatkozatait (mind a szemlebizottság vezetői, mind a közterületi járőrszolgálati feladatok ellátásával kapcsolatban) fenntartja és a fellebbezésben írtak mellett ezen érveket is kéri a fellebbezés részének tekinteni, nem elégséges ahhoz, hogy feltárja a másodfokú bíróság számára, hogy azok fényében miért jogsértő az elsőfokú ítélet. Ennek megítélhetőségéhez szükséges, és szükséges is lett volna a kettő közötti oksági, indokolt összefüggés levezetése, amellyel a fellebbezés adós maradt. A másodfokú bíróság ezért e jogorvoslati hivatkozást érdemben vizsgálni nem tudta.

[9] A felek közötti jogvita alapvető kérdését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesülése jelentette, tekintettel arra, hogy az alperes álláspontja szerint a felperes által ellátott többletfeladatok a beosztásának részét képezték, így azok többletfeladat jellege nem támasztható alá. Az ezzel kapcsolatos megállapítások az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálatához tartoznak, és a felek eltérő jogértelmezéséből fakadnak.

[10] Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, az alperes az elsőfokú eljárás során nem vitatta, hogy a felperes 2020. évben 4 alkalommal, 2021. évben 2 alkalommal, 2022. évben 15 alkalommal, 2023. évben pedig 1 alkalommal látott el szemlebizottság vezetői feladatokat. A szemlebizottság vezető feladatait a 2020. november 26. napjáig hatályos 13/2012. (VII. 30.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) 20-36. pontjai tartalmazták. Helytálló volt az elsőfokú bíróság azon meglátása, amely szerint az ORFK

utasítás hatályon kívül helyezése nem eredményezte azt, hogy ezen feladatok megváltoztak, avagy módosultak volna; ilyen körülményre a per során az alperes sem hivatkozott.

[11] A hivatásos szolgálati jogviszonyban – egyezően más, alá- és fölérendeltségen alapuló foglalkoztatási jogviszonnyal –, a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, következésképp csak olyan feladatokat határozhat meg egy adott munkakörhöz rendeltén, amely a munkakör kereteihez tartozik. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – ellátását (Kf.VIII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.) Helytállóan állapította meg ezért az elsőfokú bíróság, hogy az alperes csak egy adott munkakörön belül határozhatja meg szabadon az ellátandó feladatokat. Ezzel összefüggésben hangsúlyozandó: a munkáltató szervezet alakítási jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy egy adott feladatkörre létesít-e külön munkakört, vagy más munkakört betöltő személy részére rendeli el – akár eseti jelleggel – a külön munkakörhöz tartozó feladatok ellátását (Kf.VII.39.097/2021/8.). Alperesnél és a felperes beosztása szerinti szolgálati egységnél szemlebizottság vezetői munkakör létrehozása nem történt meg; a munkáltató a nyomozó munkakörben dolgozó felperes feladatává tette a szemlebizottság vezetői feladatok ellátását.

[12] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az ilyen jellegű foglalkoztatás a felperes tekintetében fogalmilag a munkakörtől való eltérést jelentette. A Kúria több határozatában (Kf.VII.39.707/2020/6., Kf.VII.39.898/2020/4., Kf.VII.39.097/2021/8.) minőség- és felelősségbeli többletként értékelte a szemlebizottság vezetői feladatokat a nyomozói feladatokhoz képest, ami jelen esetben sem értékelhető másként. Az alperes ugyan megteremtette a munkaköri leírásban annak lehetőségét, hogy a felperest akár szemlebizottság vezetői feladatokkal is jogszerűen megbízza, de ezen többletfeladatokat ellentételezni kell. Téves jogértelmezés eredményeként tekintette tehát az alperes a szemlebizottság vezetői feladatokat a felperes munkaköre részének.

[13] Ugyanez igaz a felperes által ellátott közterületi járőrszolgálatokra is. Az alperes az erre vonatkozóan megállapított elsőfokú ítéleti tényállás alkalmatlan módon való támadása okán súlytalanul hivatkozott arra, hogy a felperes bűnügyi járőrszolgálatot látott el, amelyre – a bűnügyi szolgálati ág állományának tagjaként – egyébként köteles volt. A felperes az irányadó ítéleti tényállás szerint közterületi járőrszolgálatot látott el, amely kétségtől teljesen idegen a bűnügyi nyomozói beosztás feladataitól. A közterületi járőrszolgálat nyilvánvalóan nem a büntetőeljárásban szabályozott nyomozás része, ily módon nem a nyomozói beosztáshoz tartozó feladat, a járőri beosztás feladatait a járőr- és őrszolgálati szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás rögzíti.

[14] Lényeges, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben tehát nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak

tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatként értékelendő. A kúriai gyakorlat már azt is kimunkálta, önmagában annak a körülménynek, hogy a hosszú ideig, rendszeresen végzett többletfeladatok mértéke hónaponként, esetenként eltérő mértékű volt, a megbízási díjra jogosultságot nem kérdőjelezi meg; a felperes pedig a peresített időszakban kizárólag a többlet tevékenységgel érintett hónapokra igényelte a megbízási díjat, amely megjelölt hónapok tekintetében visszatérően, több alkalommal látott el többletfeladatokat. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes mindkét feladat ellátásával a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként a beosztásához nem tartozó feladatkört látott el rendszeresen, amely a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján megbízási díjra jogosít.

[15] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[16] A peresztes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez (405.825 forint) igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[17] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárás illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés és c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárási illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 32.466 forint.

[18] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[19] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. március 20.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. RácZ Krisztina s.k.	dr. Robotka Imre s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró